

קול יעקב

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 17:15

מוצאי שבת: 18:22

זמן ר"ת: 19:00

עלון מס' 118 | י"ח באדר |

תשפ"ג | שנה 3

לחפ"ש:	לע"נ:	להצלת:
רפאל	יורם בן	כל
דוד בן	מרים ~	משפחת
אודליה ~	אהובה	דרשן
ישי בן	בת חיה	
שושנה	ת.צ.צ.ה.	

ולרפואת כל חולי ישראל

מטעמים לשולחן שבת

וְאַתָּה דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֶת שְׁבִתְתִי תִשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בְּיָמֵי וּבְיָמֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשְׁכֶם (שְׁמוֹת ל"א, י"ג)

שמעון, שרק באותו רגע גילה לתדהמתו שהתמונה נעלמה, לא איבד עשתונותו. מיד השיב ואמר: אמנם כן, הוד מעלתו. נכון הדבר שהיום הסירו את התמונה, ועשינו כן מן הטעם הבא: לפי חוקי דתנו, אנו מניחים בכל יום תפילין, המשמשים כ"אות פְּרִיִת", כקשר סימלי עם אלוקינו. ואולם, בשבת הנחת תפילין אסורה, משום שעל השבת נאמר בתור: "כִּי אוֹת הוּא בְּיָמֵי וּבְיָמֵיכֶם" - ביום השבת אנו רואים את עצמנו קרובים כל כך אל הקב"ה, שאין צורך באות ובסמל נוספים ביום זה. כך נהגנו בארוע חגיגי זה: בכל ימות השנה תלויה תמונתו של הקיסר כאות לקישרנו אל הוד מעלתו. אבל היום, משנאות הוד מעלתו לבוא ולבקר אצלנו, לא תהא זו אלא פחיתות כבוד אם אנו מסתכלים בתמונתו שעל הקיר, בשעה שזכינו לראותו עמנו בכבודו ובעצמו...

מהו אותו "אות" ומה משמעתו? ניתן להבין זאת מהסיפור הבא. כמו כן ניתן לראות מסיפור זה, איך רב ומנהיג צריך להיות מוכן לכל תרחיש, ולדעת לתת תשובות במקום. ומעשה שהיה, כך היה:

הקיסר האוסטרי הנודע פרנץ יוזף (שהיה קשוב לצרכיהם של היהודים והיה עוזר להם רבות), בא פעם לביקור בעיר קראקא, ובין השאר ביקר גם בבית הכנסת הגדול שבעיר. בפרוודור בית הכנסת הייתה תלויה תמיד תמונתו של הקיסר משום שלומה של מלכות, אבל דווקא באותו יום נעלמה לפתע. יד נעלמת של שונאי ישראל הוציאתה משם, ומיד נמצאו מלשינים שמסרו על כך, ואמרו שהיהודים הסירו את התמונה כדי להפגין בכך נגד הקיסר. משנכנס אל בית הכנסת הביט פרנץ יוזף לצדדיו, ופנה אל הרב הגה"ק רבי שמעון סופר זי"ע בשאלה: והיום לקראת בואי הסירוהו? רבי

משל ונמשל

וְעַתָּה אִם זָא מְצֵאתִי זֶזן בְּעֵינַיָה, הוֹדְעֵנִי זָא אֶת דְּרָכָה (שְׁמוֹת ל"ג, י"ג)

הזה בכלל לא יודע לחלק עליות. לא היה כל הגיון בחלוקה שהוא ערך!

לעלית הכהן הוא קרה לאדם שישב בקצה של בית הכנסת. לעלית הלוי קרא למישהו שישב באמצע בית הכנסת. לעומת זאת היו אנשים מכובדים שישבו במזרח, במקום מכובד, ולא קיבלו עליות. הגבאי

שמשון הגיע לעיר זרה ונכנס לבית הכנסת להתפלל. שמשון שלא הכיר את בית הכנסת הזה, זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא התפלל בו.

הגיע הזמן של קריאת התורה. שמשון הביט בגבאי שחילק את העליות לתורה, ונראה היה לו שהגבאי

התלוי ששון פנייה | אין לקרוא בתפילה ובקריאת התורה

חילק עליות לאנשים נוספים שנראו פשוטים ולא מכובדים.

אחרי התפילה ניגש שמשון לגבאי ואמר לו: "אינני מבין איך מחלקים בבית הכנסת שלכם את העליות. זה נראה ממש בלי סדר והגיון: אנשים חשובים אינם מקבלים עליה, ואנשים פשוטים מקבלים עליה חשובה."

צחק הגבאי ואמר: "אתה רק אורח כאן, ומתפלל בבית הכנסת באופן חד-פעמי. לו היית מתפלל קבוע, היית רואה שיש סדר בחלוקת העליות: יש אדם שלא קיבל היום עליה, כי לפני שבוע הוא כבר עלה לתורה לרגל שמחה במשפחה שלו; מישוהו אחר לא עלה היום כי לפני שבועיים עלה לתורה בשל 'ארציט' של קרוב משפחתו. יש סדר והרבה הגיון בחלוקה של העליות, אבל רק מי שמכיר ויודע את כל מה שמתרחש בקהילה שלנו מבין את הסיבות של סדר החלוקה."

כך מסביר ה"חפץ חיים" ואומר:

אדם חי בעולם הזה ושואל שאלות: למה ההוא עני, והשני עשיר? למה יש משפחה שחיה בשלוה, ובמשפחה אחרת יש צרות ויסורים?

התשובה לאדם הזה היא: "אל תשאל שאלות, כי אתה רק אורח בעולם הזה. מה הן שבעים או שמונים שנה, לעומת הנצח הארוך שאין לו סוף?"

ועוד יש לענות לאדם ששואל שאלות: "בעולם הזה יש תפקידים ויש נסיונות. לאדם אחד השם נותן עוני ולשני יסורים; יש אדם שמקבל ניסיון של עושר או של שלווה - הכל בחישוב מדויק, לפי התפקיד ולפי הנשמה המיוחדת של כל אדם. אתה צריך להרגיש כמו אורח שעובר ממקום למקום, ולא מכיר את המנהגים. עליך על הקדוש ברוך הוא ולדעת שהוא עושה את הגכל ביושר ובצדק."

אחת שאלתי

חתוך הספר אחת שאלתי 2

הפתעת יום ההלדת

לא תביעל גדי בנזלב אמו (שמות ל"ד, כ"ו)

והנה, האיש פותח את הדלת, ונדהם לגלות מתזה נדיד למול עיניו - - - הבית פלו קשט בבלונים ופרחים, והשלחן שבכל יום היה ריק, היום היה ערוך בהמון מטעמים חלבניים - בלינצ'ס, פיצות, עוגות גבינה ועוד... מסביב רואה הוא אורחים רבים, חמיו וחמותו, גיסיו, ועוד בני משפחה... האורחים ברכו אותו במזל טוב, ופצחו בשירה לכבודו...

ועוד... מסביב רואה הוא אורחים רבים, חמיו וחמותו, גיסיו, ועוד בני משפחה... האורחים ברכו אותו במזל טוב, ופצחו בשירה לכבודו...

"יום הולדת שמח!!!" - צהלה אשתו לקראתו - "בעלי היקר, הכנתי לך הפתעה לרגל יום ההולדת - ארוחה חלבית מיוחדת ונפלאה, גש נא לטול ידים..."

מעשה במשפחה אחת, שעקב טרדות הבית המרביות והטפול בילדים, מתאחרת בה ארוחת הצהריים מדי יום בשעה-שעתיים. הבעל אמנם מגיע בצהריים רעב ממלאכתו, אך מעולם לא התלונן על אחור הסעודה, אלא אדרבה הגיב על כך באפוק וסבלנות. גם כאשר סוף סוף הגשה הארוחה, הרבה לפרגן ולשבח את אשתו...

יום אחד, שב הבעל ממלאכתו ברגל, וכשעבר בסמוך לבית אמו, הריח ריח ניחוח של תבשילים ערבים... בשל היותו רעב, ובקדעו שמסתבר שבביתו האכל עדין לא מוכן, החליט לעלות ולסעד את לבו אצל אמו. וכך, לאחר הסעודה הבשרית החדשנה, הגיע סוף סוף לביתו שבע ורגוע.

פעת מסתפק הבעל הנבוך - מה עלי לעשות עכשיו? כיצד אספר לאשתי, שפה טרחה עבורי, שרק לפני כמה רגעים סימתי את

מה שכן, מתר לשנות מן האמת עבור השלום, ולספר לאשה שהזמינוהו לסעדת ברית מילה או פדיון הבן, ומשום שלא יכול לסרב, אכל שם בשר. וכפי שמצינו בגמרא ביבמות (ס"ה:): גדול השלום שאף הקב"ה שנה בו, ששרה אמנו אמרה: "ואדני זקן" (לשון בזוי ולעג כלפי אברהם), ואלו הקב"ה שנה מפני השלום ואמר לאברהם ששרה אמרה: "ואני זקנתי".

לסיכום: אסור לבעל לאכול מהמאכלים החלביים.

הסעדה הבשרית אצל אמי... האם למען שלום הבית, רשאי אני לאכול ממטעמי החלב שהכינה אשתי?...?

תשובה: לא מצינו שחז"ל התירו אסורים (אפלו מדרבנן) למען השלום, ואף על פי ששם ה' יתברך נמחה (נמחק) על המים בגלל שלום בית, אבל על אסורים אחרים, כגון עוף בחלב, לא נתן לעבור בשביל השלום, ולכן הבעל אינו רשאי לאכול מהמאכלים החלביים, (ומקור לדברים נתן למצא בשו"ת הרמ"א סי' ק' אות י').

משל ונמשל בקומיקס

פרשת כ"ג

למוד זכות

"ויחל משה את פני ה' אלקיו ויאמר למה ה' יחרה אפך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים" (שמות ל"ב, י"א)

במדרש: "דאמר רב אסי: אין דור שאין נוטל אוקיה אחת ממעשה העגל". "וחכמים השיבו אף (משלי כ"ח, ח) - זה משה שהשיב אפו של הקדוש ברוך הוא בסנווריא שלמד על ישראל". (מדרש רבא)

משה רבנו למד סנווריא על ישראל לאחר מעשה העגל והשיב חרון אף.

הבה נסביר כיצד משה למד זכות על העם.

אני רוצה חליפה נאה ומשבחת

זהה יש סכום מחבד בקפה

כבר למעלה מחדשים שאני חוסר כספים לקנות חליפה לבני

תודה אבא, אני יכול בינתיים לצאת ולשחק עם חברי? בודאי.

הו, כמה הולקת אותך החליפה!

אתה נראה כה ממש בן עשירים! איזה אשר!

שלום עליך! שלום!

הי, מחבדי הערה חולפים ליד ביתי, אני חייב להזמין להכנס עפרו!

אני כל כך נרש לראות אנשים כה מקבדים עוברים על יד ביתי, אגא, הכנסו אלי, שתו משהו, זה ממש יכבד אותי.

המשל בסנווריא הכא ←

איך הוא מעז להכניס לקאן כל כך מטנף וליביש אותי ליד כל החברים החשובים?

זהו, סימנו לשחק. אני צמא

איש, החליפה!!!!

אמנם אתה כועס, אבל אתה חייב לחקר ולקבין מה קרה. אני ישבתי מול החלון וראיתי מה היה בדיוק. הוא בכלל לא אשם.

קבוצת פרחים התהוללו לידו ודחפו אותו לתוך הבץ

אוי, מסכן שלי! כעת אני בכלל לא כועס

אתאפיק, לא אגער בו בנוכחותם, אבל רק ילכו ואעניש אותו כהגן...

האורחים ששהו בבית אמנם הועילו לבן והצילו אותו מהזעם של אביו, שהתבייש לגער בבנו בנוכחותם, אבל אבל התועלת הזאת הייתה זמנית, רק עד שילכו מהבית. כי האב תכנן לגזוף ולהעניש בחומרה את בנו, מיד לאחר לקתם.

ואלו האורח הפקח הצליח לבטל לגמרי את הכעס מלב האב ודבריו המשיכו להשפיע גם לאחר שעזב. גם משה יכול היה לטען "למה יאמרו מצרים". אך כל זה היה מועיל, כל עוד המצרים בחיים - בזמן שהאורחים בבית. אך מה יקרה קשיאבדו המצרים?

לכן התחיל משה לסגור על בני ישראל ולהסביר שבכלל אין מקום לכעס עליהם והם אינם אשמים, וכך למוד הזכות של משה רבנו מנן עלינו לעולם מפני חרון אפו של ה'.

מחיר הדלק כל כך יקר שכבר עדיף לקנות קוקה קולה.

מנסור עבאס מתרעם: ההחלטה למנוע ממי שאין לו כושר לדרינות להתמודד על משרת רב ראשי פוגעת בסיכוי להצבת מועמד ערבי.

בשבוע שעבר רשמתי "אני מבקש מחילה מכולם", אתמול קיבלתי הודעה בתא קולי - שלום אני אחמד יוסף חסאן, קבלן מעזה - כמה מטר אתה רוצה את המחילה?

אין שמחה כשמחת הילד שלא מכריחים אותו לתת נשיקה לסבא לפני שהולכים הביתה.